

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.158/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (felperesi képviselő1 címe) és dr. Borostyán Ágnes ügyvéd (felperesi képviselő2 címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Ökrös Csaba r. alezredes kamarai előadó
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (34. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 8.K.700.390/2024/33. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.088 (huszonhatezer-nyolcvannyolc) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a régió Határrendészeti Igazgatóság főosztály 4. 4. osztály (a továbbiakban: 4. osztály) állományában szolgálatirányító parancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A 2021. március 1. és 2022. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) – a 2021. szeptember 6. napjától 2021. november 4. napjáig tartó táppénzes állományban töltött időt leszámítva – a beosztásához nem tartozóan, rendszeresen, folyamatosan osztályvezetői beosztáshoz kapcsolódó feladatokat látott el, amelyekre hivatkozással – megbízási díj iránt – előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak tekintetében 521.775 forint megbízási díj és annak 2021. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 150 %-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszegezését is vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelt – 521.775 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletének 6.2. pontjára, a belügyminiszter felügyelete, irányítása alá tartozó egyes fegyveres szervekkel hivatásos szolgálati viszonyban állók szolgálati viszonyáról és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 26., 28. és 47/A. pontjaira valamint a precedensképes kúriai döntéseken (Kúria Kf.39.753/2020/6., Mfv.II.10.179/2011/4., Mfv.II.10.304/2017/15.,

Kf.III.39.595/2021/5-I., Mfv.II.10.057/2015/4., Kf.39.200/2021/7., Kfv.VII.37.780/2020/5., Kf.VII.39.246/2020/4.) nyugvó bírói gyakorlatra alapította. A tényállást a peres felek nyilatkozatai, a csatolt okiratok tartalma, valamint tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4 tanúvallomásai alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a tanúvallomások megerősítették a felperes azon nyilatkozatát, miszerint a perbeli időszakban a 4. alosztálynak alosztályvezetője nem volt; a felperes a beosztásához nem tartozó alosztályvezetői feladatokat – a kinevezése szerinti beosztás alóli mentesítés hiányában – többletfeladatként rendszeresen ellátta, azonkívül csapatszolgálati feladatok ellátásában is részt vett, amely tény a csatolt ellenőrzési naplók és csapatszolgálati jelentésekben foglaltak is alátámasztottak. Az alosztályvezető és a szolgálatirányító parancsnok feladatellátása közötti alapvető különbség az irányítási jogkör gyakorlását igénylő feladatellátásban mutatható ki. Kúriai eseti döntésekre utalással rámutatott, hogy a beosztáshoz nem tartozó feladatellátás ellentételezés nélkül nem maradhat. A megbízási díj mértékének meghatározása során figyelemmel volt azon körülményekre, hogy az alosztályvezetői beosztás a szolgálatirányító parancsnoki beosztásnál magasabb besorolású, felsőfokú végzettséghez kötött, amely magasabb illetménnyel, de egyben több felelősséggel is jár, valamint fokozottabb igénybevételt jelent. Ezzel összefüggésben is hivatkozott a Kúria több eseti döntésére, amelyek szerint a megbízási díj mértéke a többletfeladatok súlyától, bonyolultságától és gyakoriságától függ; az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető; és a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés (Kúria Kfv.VII.37.732/2020/5., Kfv.VII.39.549/2021/4., Kfv.VII.37.780/2020/5.). Utalt a Kúria Kf.III.45.083/2021/4. számú ítéletére is, miszerint „önmagában az a körülmény, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok mértéke hónaponként, esetenként eltérő volt, illetve egyes hónapokban a felperes többletfeladatai a 30 napot nem érték el, az elsőfokú bíróság mérlegelést a megbízási díj összegének meghatározása tekintetében nem teszi megalapozatlanná”. Mindezekre tekintettel a felperes által ellátott többletfeladatokkal a rendvédelmi illetményalap 150%-os mértékének megfelelő összegű megbízási díj megfizetését találta arányban állónak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett a felperes részére megítélt megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékére mérséklését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, 341. § (1) bekezdését, 345. § (5) bekezdését, valamint a Hszt. 71. §-át jelölte meg. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéshozatalhoz szükséges mértékben nem tárta fel, a keresetet nem merítette ki, az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, továbbá az ítéletében egyrészt téves, másrészt csak sommás, az általánosság szintjén maradó, és az eset egyedi körülményeit figyelmen kívül hagyó megállapításokat tett. Az elsőfokú bíróság az ítélete egyetlen pontjában sem jelölte meg konkrétan, hogy mely feladatokat tekintett a felperes beosztásához nem tartozónak; figyelmen kívül hagyva azt a körülményt, hogy a felperes perbeli időszakban hatályos munkaköri leírása az adminisztrációs kötelezettségeket – köztük az ellenőrzési tevékenységgel összefüggő feladatokat is – tartalmazta. Hangsúlyozta, hogy a felperes a

csapatszolgálati feladatok végrehajtása során a rábízott rendőri egységeket teljes alosztályvezetői, tiszti felelősséggel egyetlen esetben sem vezette, irányította; nem kapott utasítást olyan szolgálati feladat elvégzésére, amely alosztályvezetői (tiszti) beosztásnak megfelelő képzettségi szintet követelt volna meg. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [47],[49] bekezdéseiben a jelen per tárgyától eltérő, a felperes szervezetével, beosztásával összeegyeztethetetlen fogalmakat használt, ami az ítélet jogszerűségét alapjaiban megkérdőjelezi. Az elsőfokú bíróságnak a két beosztáshoz tartozó munkaköri leírásokban szereplő feladatok tételes összehasonlításával, a beszerzett bizonyítékok értékelésével és az e körben tett, egyediesített következtetéseinek, megállapításainak szerepeltetésével kellett volna állást foglalnia arról, hogy a felperes a perbeli időszakban valóban más beosztásba tartozó feladatokat végzett-e. Amennyiben a korábbinál nagyobb mennyiségben, de kizárólag olyan feladatokat látott el, amik egyébként a kinevezése szerinti beosztásához kapcsolódnak, megbízási díjra nem jogosult. Álláspontja szerint a felperes a szolgálati idejének mindössze 5.1%-ában végzett ellenőrzéseket, az elsőfokú bíróság tanú4 e körben tett tanúvallomását az érdemi döntése meghozatalánál figyelmen kívül hagyta, mint ahogyan a felperes által ellátott feladatok mennyiségét is.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a releváns jogszabályi rendelkezéseket helyesen értelmezte és alkalmazta, amikből helytálló jogkövetkeztetéseket is vont le. Hivatkozása szerint az alperes fellebbezésében egy-egy ítéleti bekezdést ragadott ki, az elsőfokú döntést (annak ténybeli és jogi indokait) nem összességében értelmezte, ennél fogva azon hivatkozása, miszerint az elsőfokú bíróság a többletfeladat-ellátás és annak mennyisége tekintetében nem tett helytálló megállapításokat és nem megfelelő következtetéseket vont le, megalapozatlan. Az alperesi hivatkozásokat az elsőfokú ítélet [50]-[54], [57]-[58], [77] bekezdéseinek megjelölésével tételesen cáfolta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteit helyesen jelölte ki; a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vizsgált feladatok az alosztályvezetői beosztáshoz tartoznak, így többletfeladatnak minősülnek; e feladatokat rendszeresen, napi szinten végezte, ami a keresetben megjelölt mértékű megbízási díjra jogosítja.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozott és jogszerű döntést hozott, az ítéltábla annak helytálló indokaival – a [47] és [49] bekezdésben foglalt téves megállapítások mellőzésével – is egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[9] Az alperes – eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazva – az elsőfokú ítéletet jogalapjában és a megbízási díj összecszerűségében is vitatta. Az ítéltábla először az eljárásjogi kifogásokat vizsgálta.

[10] Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást vitatta, ennek körében azt állította, hogy a felperes a csapatszolgálati feladatok végrehajtása során a rábízott rendőri egységeket teljes alosztályvezetői, tiszti felelőséggel egyetlen esetben sem vezette, és nem kapott utasítást olyan szolgálati feladat ellátására, ami tőle alosztályvezetői (tiszti) beosztásnak megfelelő képzettséget követelt volna meg. Ugyanakkor fellebbezésében azt nem jelölte meg, hogy az állítását milyen bizonyíték támasztja alá, nem cáfolta az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket, így a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése körében a pusztán hivatkozáson kívül nem volt olyan eljárásjogi érvelése, amelynek értékelésével a másodfokú bíróság e körben tény/tényállásbeli hibát megállapíthatott volna.

[11] Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 341. § (1) bekezdésére hivatkozását sem, ugyanis az elsőfokú bíróság a keresetet teljes körűen kimerítette. Az alperes e hivatkozását egyébként sem indokolta, miáltal az ítéltábla azt az érdemi döntése meghozatala során figyelembe nem vehette.

[12] A Kp. 84. §-a folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogy arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, –pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet.

[13] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[14] Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi- és

eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). A támadott ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság részletes magyarázattal szolgált arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat miként értékelte, ahogyan annak is okszerű indokát adta, hogy a tanúvallomásokban foglaltakat miért fogadta el vagy sem. Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, az alperesi hivatkozások az ítélet – lényeges eljárási szabálysértésen alapuló – hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[15] Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott, az elsőfokú ítélet [47] és [49] bekezdéseiben szereplő – a katasztrófavédelemben rendszeresített beosztásokkal összefüggő – téves megállapítások az ítélet tartalmának ismeretében elírásnak minősülnek, tehát lényeges eljárási jogszabálysértésnek nem tekinthetők, ezért az elsőfokú döntés hatályon kívül helyezését szintén nem indokolják.

[16] A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körébe nem tartozó minden más kifogásolt ítéleti megállapítás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott, amellyel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[17] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos jogértelmezéseket a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében már elvégezte.

[18] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében megbízási díjra jogosulttá vált-e.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a szolgálatirányító parancsnoki és az alosztályvezetői beosztások egymástól eltérő önálló szolgálati beosztásnak minősülnek. A szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást

nyertek, és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. Az ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie; az ellenőrzések kapcsán felmerült adminisztrációs tevékenység, valamint a csapatszolgálati feladatok végrehajtásának irányítása azonban alosztályvezetői hatáskörbe tartozik. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával – amely tényt valamennyi tanú is megerősített –: mivel a perbeli időszakban a 4. alosztálynak alosztályvezetője nem volt, annak feladatait – szolgálatparancsnokként – a felperes látta el. A csapatszolgálati feladatok végrehajtásának irányítását érintően a csatolt iratok (csapatszolgálati jelentések) tartalmából és tanú4 tanúvallomásából kiindulva az elsőfokú bírósággal szintén egyetértve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes a perbeli időszakban e feladatot is rendszeresen ellátta, amely feladatellátás számára többletfeladat-ellátást jelentett.

[20] Az ítéltábla rámutat továbbá, hogy a munkaköri leírás kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok felperesi munkakörbe tartozóvá nem válnak; az a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem minősül.

[21] A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; azok meghatározása azonban nem lehet önkényes, azaz csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a szolgálatirányító parancsnok és az alosztályvezető beosztás az állománytáblában rendszeresített beosztások, a felperes kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör) a szolgálatirányító parancsnok. A következőes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti vagy tartós – feladatainak ellátását.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett tehát arra, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó feladatok számára többletfeladat-ellátást eredményeztek.

[23] A Kúria korábbi, jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, ebből következően a felperest akkor illelheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további

tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő.

[24] Jelen ügyben a felperes által végzett tevékenységek, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt kimutatás és tanúvallomások szerint helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A perben az alperes azt sem igazolta, hogy a felperest a szolgálatirányító parancsnoki beosztása alól a többletfeladat-ellátásának időtartamára mentesítette.

[25] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. §-ának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[26] A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[27] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 150%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [88] – [91] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket nevesíti. Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság tehát egyenként és összességében is értékelte. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azaz azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben körben is osztotta.

[28] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 150%-

ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ennek tükrében nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[29] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[30] A pereszes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (41.742 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 2.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró